

Rozhovor o sportování ve Velkých Popovicích

Miroslav Hájek

Velké Popovice jsou obcí sportu dosti holdující. O tom netřeba pochybovat. Stačí jen nasednout do autobusu nebo zaskočit do některého z místních restauračních výčepů, a že zaslechnete řeč o hokeji nebo o fotbale, je více než pravděpodobné.

Ale že nejde jen o výsledky a skóre, o tom jsem se přesvědčil při rozhovoru s člověkem, který sportu ve Velkých Popovicích „šéfuje“; o sportu jsem si povídal s předsedou místní Tělovýchovné jednoty Slavoj.

Petr KOTRÁŠ (43)

předseda TJ Slavoj Velké Popovice
majitel stavební firmy

Začneme pochopitelně tím, že nám Slavoj představíte. V jakých družích se tedy tady sportuje?

TJ Slavoj v současné době sdružuje čtyři oddíly. Největší je oddíl HC, tedy hokejový, který má něco kolem tří set členů. Pak je oddíl fotbalový se zhruba stovkou členů. A když to pak vezmu co do velikosti, následuje oddíl kuželek, tam je asi pětadvacet chlapů, a nejmladší, založený přede dvěma roky, je oddíl krasobruslařský. Každý oddíl má samozřejmě svého předsedu, zastřešuje to všechno hlavní devítičlenný výbor. Tam se rozhoduje o hlavním dění celého Slavoje.

To už je docela velká parta, přiznám, netušil jsem, že vás je tolik... A samozřejmě v dnešní době se hned nabízí otázka, jak se dá taková bezmála pultisícová masa udržet při životě, uživit. Jak to děláte?

No to víte, je to na hraně.

Třeba jen když si představím provozní náklady hokejové haly...

Samozřejmě, v hokeji jsou obrovské náklady, jen roční obrát máme kolem pěti milionů, co vyděláme, utratíme, pohybujeme se stabilně kolem nuly. Teď jsme se konečně dostali z nejhoršího, ale trvalo nám to zhruba pět let, než jsme se vzpamatovali z toho, když přišli z pivovaru, že končí s dodávkami chlazení zadarmo, jak to fungovalo do té doby, a že nastupuje trh. Takže jsme museli začít platit chlazení zimáku.

Kolik to je?

Milion tři sta tisíc ročně.

Dost...

Ale popravdě to je jen o trochu víc, než když jsme si spočítali, kolik by nás vycházel provoz s vlastním chlazením. Ale tak jak tak, hlavně, že nejsme v mínusu, jak už to tady taky bývalo, vycházíme prostě na hraně. Sami se uživíme. Hlavní problém teď je hotel a ubytovna, které generují citelné příjmy. Ale nájemce, kterého jsme tu měli dva půl roku, se moc nepovedl, i když pravda je, že tu nechal pěkně zrekonstruovanou ubytovnu. Ale na hotel už nedošlo. Teď máme jednoho velmi solidního zájemce, ale protože v květnu máme volby vedení všech oddílů i celé TJ, tak s podpisem smlouvy na pronájem čekáme, aby to podepisovalo nové a ne staré vedení. Protože všechny závazky půjdou za nimi.

A co fotbal?

Tam je zase problém jiný... před dvěma lety jsme získali dobrého sponzora, takže došlo i k promítnutí jeho jména do názvu FC Janoza. Byl opravdu štědrý, zafinancoval osvětlení hřiště, šatny. Dokonce přispěl i citelnou částkou na zimák, opravdu nám hodně pomohl. Ale bohužel firma má teď finanční problémy, takže odpadl. Jenomže to neznamená, že v tom fotbal necháme, musíme se vrátit zase k financování fotbalu z naší společné kasy. Jsem tady starousedlík, neumím si představit, jak bych se mohl podívat fotbalistům do tváře, kdybychom je v tom nechali. Hlavně... nejde ani tak o ty chlapy, ale především o juniorku, o děti. K těm cítím hlavní odpovědnost, ty musíme udržet. Naštěstí kuželkáři jsou schopní se sami ufinancovat, dokáží sehnat nějaké akce, vydělat si na sebe. Ale i kdyby bylo nejhůř, ty nestojí zase tolik, proti hokeji a fotbalu je to pár korun.

A co krasobruslení? To z hlediska nákladů na provoz ledové plochy jistě také nebude nejlevnější, že?

Krasobruslení si žije popravdě takovým svým vlastním životem. Mají extrémně nízké ceny za led, ale na druhé straně... teď jsme rozjeli s Karlem Holým (pozn. autora: bývalý spartánský hokejista) bezvadnou věc, kterou vymyslel, že jsme obešli okolní obce, školy a školky s nabídkou: Přispějte nám nějakou korunou (a nemusí to být statisíce) a my vám za to dáme dopolední možnost bruslení na našem ledu. To se setkalo s obrovským ohlasem, teď už nám jezdí týdně pět set dětí z okolí. My jsme zase dodali pár svých lidí, takže ty děti se tam neplácají jen tak po ledě, ale stal se z toho vlastně nábor pro náš hokejový a krasobruslařský oddíl. Kdyby jich zůstalo z těch pěti stovek třeba dvacet, dobrý ne...?

Pěkná věc, ale to vám jistě na provoz celého areálu nevydělá. Asi byste měl vysvětlit, z čeho tedy vlastně plynou hlavní příjmy TJ...

Hlavně z pronájmu ledu. My jsme od pondělka do pátku od dvou hodin do půlnoci prakticky plní. Tam prakticky není mezerka, že by led zahálel. Naši jsou tam jen dvakrát týdně, v sobotu neděle zápasy, a jinak led vydělává.

Aha, takže teprve teď jsem pochopil, že vy jste na zimním stadionu, jak se říká, na svém...

Ano, tak. My jsme jedním ze třech zimních stadionů v celé republice, který nevlastní obec nebo město, ale přímo samotná TJ. Prostě budova i pozemek pod ní jsou naše.

Ale fotbalové hřiště ne, co vím...

To ne, to je církve. Tam jsme jen v pronájmu. A to je problém, s tím jsou starosti...

Dobrá. Ale vezměme to za opačný konec... co vám dělá naopak největší radost?

Ty děti. Jako předseda TJ bych byl nespravedlivý, kdybych řekl, že mě dospělí chlapi nezajímají. Zajímají. Ale na tak, jako ty děti. To je klíčová věc. A upřímně, je mi celkem jedno, jestli je to na hokej, na fotbal, na krasobruslení, ale že vůbec přijdou a mají zájem. Daří se nám to a z toho fakt mám radost.

A určitě nesmím zapomenout, že dobrý pocit mám i z toho, jak nám tady dobře funguje spolupráce s obcí. Což v dnešní době není mnohde pravidlem. A když třeba vidím, že už to tak není mezi obcí a pivovarem, pak si toho vážím.

Ale aby to tedy nevypadalo, že od těch starostí utíkáme, jaké má teď sportovní předseda starosti největší?

No samozřejmě finance. Tedy hlavně investice, kterou bude nutno dát do chlazení, protože se chceme v budoucnu odříznout od pivovaru, abychom prostě byli jednou zcela nezávislí. Protože v extrémním případě si dovedu představit, že odtamtud jednou přijdou a řeknou „konec“ a my jsme bez chlazení.

Ale to je o hodně penězích...

To je o dost penězích. My jsme dostali dotaci na opravu plochy, což je už opravdu věc nezbytná, když vám řeknu, že ty trubky v betonu jsou z roku 1974, tak si dovedete představit, v jakém asi budou stavu. Což mimo jiné je také důvod, že teď už jedeme s chlazením nonstop celý rok, ne jako dřív, že se dělala letní pauza. Protože pak celou plochu zaledovat byl hrozný problém. Ta rekonstrukce už se měla dělat, ale možná, že zdržení a posunutí na příští rok by se nám svým způsobem i hodilo... kdyby se podařilo do té doby sehnat peníze i na to samostatné chlazení, bylo by ideální vše celé komplet udělat při jednom.

A co takhle nějaký sponzor...?

To by bylo fajn, ale vím, že od pivovaru už nic čekat nemůžeme, ten nám s podporou skončil úplně a od obce zase víc chtít nemůžeme, než dávají. My rozhodně nechceme se dostat nějakým úvěrem do mínusu, musíme to držet na hraně, abychom stále měli na nutné výdaje, aby nám to tu všechno fungovalo jako dosud. Je to boj.

Co v něm je teď nejaktuálnější?

Určitě hotel. Aby se konečně zrekonstruoval, dal pěkně do kupy a pak aby přilákal dobrou klientelu. Jak už jsem říkal, věřím, že do-táhneme pronájem s tím novým člověkem, který má tu výhodu, že má vztah i ke sportu. Ti dosavadní, to byli jen hoteliéři, tenhle je navíc i sportovec. Takže věříme, že sem dokáže přitáhnout i nové turnaje, soustředění, takovéhle věci. Příslibem je už to, že sám má tři kluky, kteří hrajou hokej.

Když vás tak poslouchám, mám z toho pocit, že tohle všechno řídit a opatrovat už by vyžadovalo člověka na plný úvazek. Ale vy to děláte jaksi bokem ke své hlavní profesi. Dá se to?

To máte pravdu, že když to všechno sečtu, je to bezmála k pěti stovkám lidí, o které je potřeba se postarat. A tady musím přiznat, že jsme udělali před časem chybu, když jsme se z úsporných důvodů zbavili manažera, který to celé řídil, a nechali tu vlastně jen jeho bývalého podřízeného přes věci technické. Teď to máme na hrbu my z výboru a už to tak dál nejde. Opravdu musíme co nejdřív najít toho správného manažera, který bude odpovědný za komplet chod.

Vidíte, to mi připomíná, že jsem se vás ještě nezeptal, jak jste se k tomu sportovnímu funkcionáři vůbec dostal vy sám?

No jednoduše, jako asi každý tady. Před dvanácti lety, když jsem sem přivedl kluka na hokej, pak jsem trochu v oddíle přicmrndával... ale v sedmnácti mi kluk řekl: Hele tati, mě už ten hokej nebaví. A bylo, začali ho bavit jiné věci, ale já tu už zůstal. Postupně jsem se do bafuňárení zabředával furt víc a víc, přes předsedu HC až takhle. Ale jak říkám, když už jsem se na to dal, opravdu všechno chci udělat pro udržení sportu pro děti. Což dneska vůbec není sranda, když vezmete v potaz, že všeho všudy čtyři lidi jsou tady za to placení, ostatní to dělají, protože tu mají třeba sami děti, anebo tak nějak z historické setrvačnosti, že je to baví, že mají radost, když jsou výsledky.

A jsou?

Jsou. Jen musíme být kritičtí a brát to tak, že jsme malý klub, pro který je krajský přebor hranice, maximum. Třeba v hokeji jsme dvakrát hráli kvalifikaci o druhou národní ligu, ale tam nikdo nechce, protože na to nejsou peníze. To mluvím o dospělých, v juniorech a v dorostu hrajeme dokonce druhou nejvyšší soutěž, mladší a žáci jsou dobrý v krajských soutěžích. Ale i když jsou výsledky dobré a lidi to motivuje, nám ani tak o ty výsledky nejde, jako fakt ty děti u toho sportu udržet. Samozřejmě ty nejtalentovanější vám pak vy-zobne Slavie, Sparta. A to platí jak pro hokej, tak pro fotbal. Tak to prostě je a bude.

Jen pro představu pro laika ... kolik talentů se už ve Velkých Popovicích takto prosadilo ve špičkovém sportu? A kolik jste za ně dostali?

Já vám to řeknu takhle... To se stane jednou za pár let, že se tu objeví talent, o který je zájem o pár pater výš. Takže se s tím klubem, který o něj má zájem, dohodneme tak, že my jim ho samozřejmě pustíme, a oni nám za něj zase dají své dva tři borce, kteří spíš jsou na té naší úrovni. To už není o penězích, to funguje takhle. My nejsme velkoklub, který by si vychovával talenty a pak za ně chtěl výchovné. My jsme rádi, když se někdo odsud uplatní v nějakém velkém oddíle. Kdyby nic jiného, je pak příkladem a inspirací pro ty mladé kolem sebe. A o to přece jde, aby ty děti měly ke sportu chuť.

Děkuji za rozhovor.